

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
5 Пж 4760/19
28.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Весне Тодоровић, председника већа, судије Ђорђа Јовановића и судије Јелене Јовановић, чланова већа, одлучујући о парничном поступку тужиоца Привредно друштво за трговину и услуге импорт-експорт „ЦАН-КОМ“ ДОО Пирот у стечају, ул. Војводе Мишића бб, чији је пуномоћник адвокат Милан Јовановић из Ниша, ул. Синђелићев Трг бр. 20/3, против тужене Републике Србије Министарство финансија Пореска управа - Филијала Пирот, ул. Српских владара бр. 87, кога заступа Државно правобранилаштво- Одељење у Нишу, ради повраћаја стеченог без основа, вредност предмета спора 15.932,31 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Нишу П 338/19 од 19.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 28.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Нишу П 338/19 од 19.06.2019. године.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му плати износ од 4.904,10 динара са законском затезном каматом почев од 22.10.2018. године до коначне исплате, износ од 3.500,00 динара са законском затезном каматом од 30.10.2018. године до коначне исплате, износ од 3.500,00 динара са законском затезном каматом од 14.11.2018. године до коначне исплате и износ од 4.028,21 динара са законском затезном каматом од 07.02.2019. године до коначне исплате док је у ставу другом изреке одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Благовременом и дозвољеном жалбом, тужилац побија првостепену пресуду у целисти због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и због одлуке о трошковима поступка, указујући и на постојање повреде из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. У жалби оспорава утврђење првостепеног суда да је реч о пореској обавези која је настала после отварања стечајног поступка и то од 30.04.2018. године с тим што је плаћање пореске обавезе 17.10.2018. године истичући да је на основу погрешне примене материјалног права погрешно утврђено и чињенично стање. Истиче и да је суд утврдио да се ради о обавезама стечајне масе супротно наводима обе парничне странке, као и да чињеница да тужилац није изјавио жалбу на решење Пореске управе којим је одређена принудна

наплата услед чега нема стицања без основа не стоји јер се решење донето у управном поступку које је у овом случају потпуно незаконито може се побијати и утврђивати његова ништавост у парничном поступку према одредби члана 183. Закона о општем управном поступку. Предложио је да овај суд жалбу усвоји и првостепену пресуду укине или преиначи, а трошкове другостепеног поступка је одређено тражио.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде на основу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд као другостепени закључује да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тачка 1-3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а нема ни повреде одредбе члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку јер је побијана пресуда разумљива и у истој су дати јасни, потпуни и непротивречни разлози о битним чињеницама који су сагласни стању у списима предмета.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, решењем Привредног суда у Нишу Ст 13/18 од 04.04.2018. године отворен је стечајни поступак над тужиоцем, а тужени је поднео допуну пријаве потраживања дана 24.09.2018. године у висини од 9.905,40 динара које потраживање је оспорено од стране стечајног управника. Тужени је опоменом бр. 079-433-01-1895/2018Д5Б04 од 10.09.2018. године наложио тужиоцу да измири своју обавезу према туженом у наведеној висини, а решењем од 19.10.2018. године је одређена принудна наплата наведене обавезе по предметној опомени у укупном износу од 9.758,19 динара увећаног за 5% на име прихода од увећања пореског дуга у износу од 477,20 динара. Првостепени суд је даље утврдио да је датум настанка обавезе по појединачним пореским пријавама о обрачунатим порезима и доприносима БОП 396100000018607445 и БОП 949100000018607555 за обрачунски период ПИД-3-2018, односно ПИД-4-2018, као датум плаћања назначен дан 17.10.2018. године када су пријаве поднете туженом, док је као датум настанка обавезе одређен дан 30.04.2018. године за пријаву БОП 396100000018607445, а за пријаву БОП 949100000018607555 је као датум настанка обавезе одређен дан 31.05.2018. године. Даље је првостепени суд утврдио да је тужени на основу решења бр. 079-433-01-1895/18 од 19.10.2018. године са рачуна тужиоца наплатио износ од 4.904,10 динара затим дана 22.10.2018. године износ од 3.500,00 динара, дана 31.10.2018. године, износ од 3.500,00 динара дана 14.11.2018. године и износ од 4.028,21 динара дана 07.02.2019. године.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно применио материјално право када је одбио постављени тужбени захтев и за своју одлуку је дао јасне и потпуне разлоге које прихвата и овај суд.

Наиме код чињенице да је стечај над тужиоцем отворен решењем суда дана 04.04.2018. године, а да је по напред наведеним појединачним пореским пријавама по којима је извршена принудна наплата са рачуна тужиоца, потраживање доспело дана 30.04.2018. године, односно 31.05.2018. године, то је правилан закључак првостепеног суда да се у конкретном случају има применити изузетак у односу на одредбу члана 93. став 1. Закона о стечају којим је одређена забрана извршења и намирања на рачунима стечајног дужника, односно да је у конкретном случају тужени могао спровести принудно намирање ових обавеза у смислу одредбе члана 104. став 1. тачка 1. и 4. истог закона, јер је реч о обавезама стечајне масе.

Правилан је и закључак првостепеног суда да у ситуацији када овде тужилац није у управном поступку изјавио жалбу против решења о принудној наплати пореске обавезе, нису остварени ни услови прописани одредбом члана 210. Закона о облигационим односима јер и даље постоји основ за пренос ових средстава.

Из стања у списима предмета следи да је тужени током првостепеног поступка истицао да је у конкретном случају принудно наплаћена обавеза која терети стечајну масу, из ког разлога се неосновано истиче у жалби да је суд извео чињенични закључак супротан тврдњама обе парничне странке. Неосновани су и жалбени наводи који се тичу права парничног суда да преиспитује правилност донетог решења у пореском поступку у смислу одредбе члана 183. Закона о општем управном поступку будући да се иста одредба односи на овлашћења другостепеног органа управе или надзорног органа, као и стога што је у конкретном случају реч о поступку утврђења обавеза на име пореза и доприноса и њихове принудне наплате, у ком поступку се тај закон само сходно примењује.

Другостепени суд није разматрао оне жалбене наводе који се односе на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање јер су недозвољени. Наведено из разлога што се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности сходно члану 487. став 1. Закона о парничном поступку, те се сходно одредби члана 401. став 1. истог закона пресуда којом се окончава парница у спору мале вредности жалбом не може побијати због погрешно непотпуног утврђеног чињеничног стања. Како тужилац у првостепеном поступку није успео са тужбеним захтевом то му не припадају ни трошкови парничног поступка услед чега је овај суд потврдио и одлуку о трошковима поступка.

На основу свега напред изнетог одлучено је као у изреци на основу одредбе члана 390. Закона о парничном поступку.

ЈЈ/МК

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Весна Тодоровић, с. р.**

За тачност отправка